

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 11.

V Ljubljani, dné 1. listopada 1892.

Leto XII.

Továrišem.

Ne hodi po skritih stezäh osamël,
Iz tožnosti svoje se vzdrami!
Továrišev tvojih se zbor je sešel,
Jedinega tebe ni z nami.*

Zahvala na ljubem vabilu, ker vém,
Srcé plemenito imate,
A iti ne morem in iti ne smém
Med svoje predrage mi brate.

Različne duhove nam Stvarnik v teló
In srca različna je vsadil,
Različne spomine in upe vsakdó
Med nami si v prsih je zgradil.

Kaj morem, da žalost in rádot svetá
Globočje se v méni zrcali,
Da upanje ali spomin mi duhá
Hitreje razjásni in žali!

Kaj morem, da v duši ustvaril nekđaj
Sijajnih sem vzorov stotéro,
Da rano ugasnil je vzorov sijaj,
Da vánje izgubil sem véro!

Kaj morem, da svet se drugačen mi zdí,
Kot sanjal sem nekđaj v slepóti,
Le prosto radujte življenja se ví,
A méne pustite v samóti.

Nihčè bi mi v družbi veselja ne vžgal,
Veselja budil bi jaz malo,
In ko bi se tudi vam glásno smijal,
Srcé bi mi tožno ostalo . . .

Dolénjec.

Ko sem zapisal . . .

V dèblo mláde lipe
Vrezal sem srcé,
Vánje sem zapisal
Ljubljenke imé,

Ni sledú o srci,
In imena ní,
Rane sam obrúnek
Le spomin budí.

Vènder v mojih prsih
Bije še srcé,
V srci pa se bere
Ljubljenke imé.

Kdo ga je zapisal
V srce mi takó,
Da mi v njem ostalo
Z rano vedno bó?

L. Habétov.

Vedno ista srca . . .

Sméhe gledal sem mladine,
Nje skrbi in bolečine,
Vso resnôbo nje in šale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Modrih gledal môž napôre,
Upe skrite, svétle vzôre,
Zvezde, ki so jih vžigale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zrl ljudij željé kipeče,
Žalosti solzé in sreče,
Ki so jim v očeh igrale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zrl ljubezni koprnenja,
Čul sovraštva sem rotnja,
Strasti in kreposti hvale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zmôt človeških zrl uboštvo,
Rahločutje in trinoštvo,
Prsi, kakor trde skale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Mnogo bilo že in bje
Src, odkar nam solnce sije —
Jedna je resnica čista:
Srca to so vedno ista
In — človeška srca!

Slovén.

Znana bolezen.

Skorjanec nad zémľjo je žgôlel,
Pomlád ocvetila je vrt,
Tedàj je mladenič zbôlel
In vzdihal in ječal potr.

Pokličé mati zdravnika,
Da vir zaprè bolečin,
In skrbno in véрно mu slika,
Kakó je nemiren sin.

Oh oknu deklè ugleda
Zdravnika pri sinu takrát.
Ustraši se mlada soseda,
Bolnika grè obiskát.

Zdravnik ugodnega hipa
Ne zabi modre glavé,
Nemudoma rôko potipa,
Kakó kaj bje srcé.

Poslušá, na tihem šteje . . .
Utriplje srcé in drhtí.
Po stráni se môž nasmeje
In materi skrbni velí:

•To širom je znana bolezen,
Najhujši je zdaj nje čas.
Naziva se mlada ljubezen —
Zdravnica ni daleč od nas!*

Dolénjec.

Tri ljubice.

Ljubijo me deve trí:
Prva róžice sadí,
Druga mèhko svilo tkè,
Tretja srčne krése žgè.

Nosi prva v dar cvetic,
Svile druga mi devíc;
Ker ne vém z darovi kam,
Cvetje, svilo tretji dam. y.

